

42. HÉT

– A 41. hét tele van – mondtam.
– Csak egy órát! – kérlelt Karin. – Majd sie-tünk.

Végighúztam ujjaimat a napok fölött, próbálkoztam, hátha találok egy lyukat valahol. Észrevettem, hogy a körömlakk lekopott picit a középső ujjamon. Hallottam Karin türelmetlen sóhaját a telefon másik végén.

– Talán pénteken – mondtam. – Ott lehet egy ebéd... de akkor meg Sundbybergben vagyok, és később kint kell lennem Värmdön egészen... nem, nem megy.

– Ne már – duzzogott Karin –, és a következő hét?

Lapoztam egyet, és a két lapot nagy nehezen elválasztottam egymástól.

A 42. hét üres volt.

Az összes többi hét, előtte és utána, mind tele volt körmölve: megbeszélések, feladatok, meghívások, találkozások ügyfelekkel, ebédek, előkészületek Jens születésnapjára, bankügyek, vacsorák és még több megbeszélés.

De a 42. hét üres.

Úgy tűnt, mintha a lap beragadt volna a többi közé, elbújt, hogy megússza az előjegyzéseket, egészen mostanáig. Október tizenhetedikétől huszonharmadikáig semmit sem terveztem. Egy hatalmas űr volt, nyílt tér. Tiszta lap.

Vajon meddig marad ez így?

Mindez a 39. héten történt, és én megdermedve ültem a dolgozószobámban, telefonkagylóval a fülemben, ezzel az üres oldallal magam előtt.

Már épp odakanyarítottam volna egy időpontot, amikor megfékezett egy hirtelen impulzus, és azt súgta, hagyjam békén ezt az üres oldalt.

Karin sűrgetően belekiáltott a kagylóba.

– A 42. hét tele van – hallottam a saját hangomat –, totál dugig van.

– Csak egyetlen órát! Bármikor jó nekem.

Rövid csend következett.

– Halló, ott vagy?

– Mm.

– Akkor jó?

– Hm – hümmentettem. – Nem.

Abban maradtunk, hogy majd még beszélünk. Bizonytalanul motyogtam valamit a 43. hétről. Karin egy rövid szia után letette.

Semmi bejegyzés. Valami tévedés lenne?

Egy pillanatra nyugtalanság fogott el, hogy talán elfelejtettem valami fontosat. Elutazom valahová?

A telezsúfolt hetek között miért pont ez az egy állt ilyen üresen?

Az egyedüli üres oldalpárt látva hirtelen feltűnt, mennyire sűrűn tele van írva a többi. Milyen végtelenségig kisakkozott élet, milyen hihetetlenül telített lét jelent meg ezeken a lapokon!

Kimentem a közös konyhába, töltöttem magamnak egy csésze kávé, és akkor elszántam magam.

Így fogom hagyni azt a hetet.

Nem csinállok semmit október tizenhetediké és huszonharmadika között.

Kellemes borzongás futott át rajtam. Mély sóhaj bújt meg bennem, és mintha csak ezt a lyukat kereste volna.

Az azt megelőző hét csütörtökén kritikus pillanat állt be, amikor Jens betelefonált az irodába, és megkérdezte, nem lennék-e én a gyerekcsósz kedd este.

– Légyszi! Te vagy az egyetlen esélyem – kérlelt szelíd, mézesmázos hangon. – Margareta azon a francos kurzuson van egész este. A kölykök meg úgy örülnének, ha a kedvenc nagynénijük jönne.

– Sajnálom – feleltem.

– Légy olyan tündér! Az ő kedvükért?

Fontolgattam, hogy beadom a derekam, aztán mégis szilárdan kitartottam a döntésem mellett, és még Jens fáradt kisgyermek-szülő-sóhajtozása sem tudott megingatni. Hallottam a kagylóban, ahogy ideges lesz.

– Anyánknak igaza van – sziszegte. – Te tényleg állandóan csak dolgozol, basszus! Nincs is életed.

Anyura gondoltam, ő maga sosem tartotta elfogadhatónak az olyan munkát, mint az enyém. Számára a munka az a kilenc és öt óra között lévő valami volt, amit elsősorban férfiak végeznek. Igen helyesen ez állt a kis cetlin az otthoni konyhánk mosogatója fölött: „Anyukád nem itt dolgozik.”

Jens megnyugtató, hogy semmi baj, de hallottam a hangján, hogy már azon gondolkodik, kit hívjon fel következőnek.

A beszélgetés után már tudtam, hogy a tervem sikerülni fog.

A 41. hét péntekén újra a következő hét büvös oldalait bámultam. Hisz így képzeltem el az életet. Ezért akartam szabad, mobilis munkát, állandó alkalmazotti státusz nélkül.

Saját időbeosztással.

Péntek délután öt órakor kísétáltam egy megbeszélésről a Vasastanban, és megálltam a járdán. A találkozóhelyről jövet váltottam pár szót egy ügyféllel. Azt mondta, tetszetek neki a javaslataim, és kellemes hétvégét kívánt. Ezzel eltűnt. Álldogáltam még egy kicsit. Most kezdődött a szabadidőm. Az én saját időm.

Szinte remegő lábakkal sétáltam le az Odengatanon a kocsi felé, a Sankt Erikspannál lévő parkolóházba. Szokásos esetben most hazamentem volna, hogy aztán megvacsorázzak és korán lefeküdjek. De ez nem egy szokványos nap volt. Hanem az én szabad hetem első napja.

A nap alacsonyan járt az égen, a levegő friss volt. A fák vöröslöttek és sárgállottak. Sokan ültek kint a kávézó teraszán, pokróccal az ölükben, levelek zörögtek a lábuk körül.

Lementem a parkolóba, behajítottam a nagy táskát és a néhány papírt a hátsó ülésre, laza kontyba kötöttem a hajam, bezártam az autót, és felsétáltam a Peppar kocsmába.

Bent minden agyon volt cicomázva. A végletekig tele volt zsúfolva az egész. Girlandok, csillagok, angyalkák. Amit csak el lehet képzelni. Egyszerűen *too much*, és én őszinte hálat éreztem, hogy az ember ilyen helyen köthet ki, amikor a legkevésbé számít rá.

Rendeltem egy sört, és leültem egy asztalhoz a bejárat közelében.

Innen mindenkit láttam, aki bejött vagy elment, és engem is látott mindenki. Néha odabiccentettem valakinek, mintegy köszönetképpen.

Végigpásztáztam a helyet, leginkább megszokásból, valami hím után kutatva, de senkit nem láttam, aki bármit is felébresztett volna bennem. A vendégek között a legszebb egy magas, feltupírozott hajú nő volt. Ezzel ő is tisztában volt. A frizurája önmagában element volna kisebbfajta művészeti installációnak. Igyekeztem nem bámulni annyira.

A helyiség kis idő múlva megtelt különböző fajta emberekkel, s csakhamar jött egy pár, akik megkérdezték, letelepedhetnének-e a két szabad helyre az asztalomnál. Mondtam, hogy persze. Csacsogtak valamit erről a dekoráció-kavalkádról, én meg kicsit elmosolyodtam.

– Hát nem fantasztikus? – kérdeztem.

De igen, ők is így gondolták. Egy ideig mind a hárman csak üldögéltünk és nézegettük a díszítést. Az a határozott benyomásom támadt, hogy vidékiek. Nem mintha dialektusban beszéltek volna, de ahogy viselkedtek, az arról árulkodott, hogy nincsenek hozzászokva ehhez a környezethez. Kicsit úgy, mint én, gondoltam. Lassacskán elkezdtek személyesebb dolgokról beszélgetni egymással, én pedig rendeltem még egy sört.

Fél órával később két ismerősük is megérkezett, és leültek az egyetlen szabad székre. Két csaj ugyanazon a széken. Elég viccesen nézett ki, ők is szinte egész idő alatt nevetgéltek. Arra gondoltam, rendelék még egy sört, de eszembe jutott, hogy miután ittam, nem mehetek haza kocsival. Aztán inkább egy kóla mellett döntöttem.

Mikor megittam, még két ember jött az asztalunkhoz, együtt nevettek és cseverésztek a társasággal. Keresztülfurakodtam rajtuk,

hogy kimehessek. Nehezen ment, álldogálnom kellett egy darabig, mire rájöttek, hogy ki szeretnék menni. Elbúcsúztam, de senki nem hallotta.

Kint a járdán megláttam szemben egy színházat. Ránéztem az órára, vajon elérem-e még az előadást.

– Jó estét, egy jegyet szeretnék, ha lehet!

A lány a pult mögött felnézett rám az újságjából. Szinte kissé meglepetten.

– Melyikre?

– Hát, a mostanira.

– Minden jegy elkelt – mondta.

– Értem. Kár.

Újra elmélyedt az újságban, én meg csak álltam ott. Hisz nem kellett sietnem sehova. Furcsa érzés volt.

– Feliratkozhat a várólistára – szólalt meg a lány kisvártatva. Fel sem nézett az újságból.

– Aha, és sokan vannak előttem?

– Páran.

Fölírtam a nevem a listára, és majdnem egy órán át várokoltam. Egyre többen lettünk a helyen, éreztem, ahogy a levegő megtelik feszült várakozással. Mindenki az előadásról beszélt. „Az, amelyik a pasit játssza, baromi jó”, lelkendezett valaki. „Egyszer láttam, amikor még Pär Hansson játszott a évekkkel ezelőtt.” Belekukkantottam egy egyszerű programfüzetbe, ahol az állt, hogy a darab a kapcsolatokról szól. A két sör kezdte éreztetni a hatását. Végül kinyitották az ajtót, és beengedték a nézőket. Odamentem a pulthoz.

– Maradt hely?

– Nem, teltház van.

– Ez biztos?

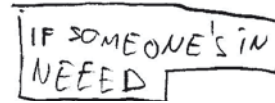
– Nem engedhetünk be több embert. Tűzrendészeti előírás.

– Ó.

Néhány sarokkal arrébb bementem egy éjelnappaliba.

Emberek jöttek-mentek, örületes tempóban vették a kávékat, az üdítőket és a gyorskaját. Valahogy étvágygerjesztően nézett ki, hogy ilyen gyors az egész. Fölkaptam egy szendvicset, de láttam, hogy a csomagolás dátuma 10/12. Aznap tizenegyedik volt. Megnéztem még

néhányat, de a legtöbbet tizenegyedikén vagy tizenkettedikén csomagolták. A többin pedig, még visszataszítóbb módon, tizenötödike szerepelt. Végül hagytam a fenébe, de ha már annyit álltam ott, legalább vettem egy kávékat. Aszfalt- és futópálya-íze volt.

A hazafelé vezető úton a metrókocsiban rajtam kívül csak három fiatal csaj volt, akik egy pár fülhallgatón osztozkodtak, meg egy békésen szundikáló bácsi. Az egyetemnél fölszállt egy srác, és úgy nézett ki, mint aki bármelyik pillanatban kidobhatja a taccsot. Hirtelen banni kezdtem azt a két sört. Vajon mennyi időre fizettem ki a parkolást? Nem emlékeztem.

Fölemeltem egy piszkos *Expressent* és találmomra lapozgattam benne, nehogy a fickó azt higgye, ismerkedni akarok. Megakadt a pillantásom egy mondaton: „A nő egy közönséges cidertől halt meg.”

A Mörby Centrum feljárata előtt valaki elkezdett követni. Siettem, ahogy csak tudtam, de mögöttem ugyanolyan gyorsan jöttek. Ráfordultam az erdőn át vezető kis ösvényre. Ott legalább volt világítás. A mögöttem lévő alak is arra jött. Mikor fokoztam a tempót, hallottam, hogy mögöttem is begyorsítanak. Vadul kutakodtam a kabátzsebeimben valami kemény után, de csak a kulcsokat találtam. Megfogtam a legnagyobbat, amelyik a garázs mögötti tárolót nyitja. Úgy igazítottam, hogy amennyire csak lehet, kiálljon az ujjaim között, miközben a csomó maradékát a markomban szorítottam. Éreztem, hogy a hátam mögött még közelebb ér az illető. Hallottam a zihálását a tarkómnál, és felkészültem. A töltés tetején, pont egy lámpaoszlop alatt mély levegőt vettem, és gyorsan megfordultam, a kulcsomót csapásra készen a magasba emelve.

Felsikítottam.

Sikított a lány is. Egy rövid ideig csak sikítottunk egymás képébe. Elhallgattunk. Rám bámult, majd a kulcsokra. Rövid fekete szoknya volt rajta és edzőcipő. Pulcsijának

kapucnija a fejébe húzva, orrában valami fémből készült dolog.

– Cseszd meg, de megijesztettél! – lihegte.

Leeresztettem a karomat. Visszatöttem a kulcsokat a zsebembe és elfutottam, fel a Svanstigenen. Futottam végig a trastvägeni kaptatón, egészen az udvarig. Szerencsétlenkedtem egy sort a kulcsokkal. Végül kinyitottam az ajtót. Beestem és bezárkóztam.

Iszonyatos fáradtság vett rajtam erőt. Ott hagytam a gönceimet az előszoba padlóján, bementem a fürdőbe, ittam egy pohár vizet. Lefeküdtem az ágyra, és már aludtam is.

Másnap reggel hétkor felébredtem és láttam, hogy a nap besüt a redőny alatti kis résen. Lehúzva hagytam, és pár percre beálltam a hideg víz alá. Megtörölköztem és bekengettem magam. A testem sajgott a tegnapi futástól. Talán a sörtől is? Régen ittam már úgy igazából. Beletűrtam a táskámba, hogy előkaparjam a mobilom. Egyetlen új üzenet sem várt. Egy ideig csak álltam, és néztem a kijelzőt. Elgondolkoztam, mikor történt meg utoljára, hogy egyetlen üzenetet sem kaptam. Egyetlen hívás sem jött, még Karintól sem. Hirtelen rám tört a vágy, hogy csak úgy felhívjak valakit. Öt percig álltam a nevek között keresgélve, de egyet sem találtam megfelelőnek. Felbukkant az „Anyu”. Nem hívhatom fel anyát, gondoltam. Mit mondanék neki?

Kimentem a nappaliba, behúztam a tévét a hálószobába, és bebújtam az ágyba a távirányítóval. Rajzfilmek mindenütt. Gyerekprogramok, szinte az összes csatornán. Végül a Eurosportnál állapodtam meg, valami verseny ment, ahol férfiak húztak mindenféle nehéz járművet. Egy svéd győzött.

Kimentem a konyhába eszpresszót csinálni. Lassan iszogattam, miközben kibámultam a nappali ablaka alatt álló ferde napórára. Szép idő volt, de a verandára még árnyék borult. Hideg lett volna még kint ücsörögni.

Közvetlenül ebéd előtt felöltöztem. Felkaptam az előszobapadlón heverő ruhákat és bedobtam őket a mosógépbe. Majdnem az egész házat kiporszívóztam és feltöröltem.

Arra gondoltam, hogy az ablakokat is lemosom, de már kezdett sötétedni, így inkább összedobtam egy salátát a hűtőben talált mindenféle maradékból.

A tévé előtt ettem meg, az ágyban, miközben egy hírességeket felvonultató vetélkedőt néztem. Senkit sem ismertem közülük. Elmosogattam. Lefuttattam két mosást, aztán bedobtam a ruhákat a szárítóba. Feltöröltem a fürdőszobaszekrény mögött. Nehéz volt, kicsit belefájdult a hátam.

Bekapcsoltam a számítógépet, hogy megnézzem a leveleimet. Szinte csak munkaügyben jött pár. Leszámítva egy régi vicces képet Karintól, amit előző héten beígért, és Jens soha el nem apadó gyerekkép-folyamát. Az ICA-nak új szöveg kell egy brosúrához. A Land magazin értekezletre hív. Håkan nem volt megelégedve a colgate-es körlevél egyes részeinek megfogalmazásával. Szeretné tudni, nem lehetne-e többször használni azt a szót, hogy „frissebb”. Egy körlevél a Greenpeace-től. Még egy mail Håkantól, amiben azt kérdezi, hajlandó lennék-e belépni egy csapatba, amely a kormánynak dolgozik és üzeneteket közvetít különböző célcsoportok felé. „Azt ugyan nem tudom, hol állsz politikailag”, írta. „Jelentkezz, ha érdekel a dolog.”

Elgondolkodtam, hol is állok politikailag, és rájöttem, hogy az utolsó két szavazásra nem mentem el. Nem volt időm.

Megnyitottam Karin poénos mellékletét. Szerinte baromi vicces volt. Már két hete ezzel nyaggatott. A rajz két medvét ábrázolt, amelyek átöleltek egy harmadikat, és a középső medve előtt egy szomorúnak tűnő nyúl ült. Nem értettem.

Tizenegykor elhatároztam, hogy lefekszem. Visszagurítottam a tévét a nappaliba. Levetköztem, majd fogat mostam. Levettem magam az ágyra, becsuktam a szemem, de teljesen éber voltam.

Hiába forgolódtam. És lélegeztem mélyeket. És lazítottam el a testem. Nem bírtam elaludni. Egy jó félóra múlva felkászálódtam. Kinyitottam a hűtőt és láttam, hogy szinte mindenből kifogytam. Minden, ami a polcon állt, többé-kevésbé használhatatlan alapanyag volt. Egy óriási üveg csiliszós, három

elég undorító külföldi lekvár, szója, egy csomag régi szavatosságú élesztő, Nutrilett,¹ egy üveg felbontott, áporodott olívbogyó, gyümölcsbefőtt.

Kimentem, leültem a nappaliban anélkül, hogy felkapcsoltam volna a villanyt. Sötét volt, de némi idő elteltével már láttam a bútorok körvonalát. Ezek itt az én dolgaim? – tűnődtem.

Már elmúlt dél, amikor másnap fölbredtem. Feküdtem még az ágyban. Nyaralóillat volt. Napsütötte fagerendák illata. Tompának éreztem magam. Kicsit fáj a fejem a túl sok alvástól. Nagy nehezen felkászálódtam az ágyon, és letettem a talpamat a meleg parkettára.

Jó érzés volt ott ülni. Hirtelen úgy éreztem, bárcsak lenne valaki a házban. Valakinek itt kellene lenni. És látnia engem, hogy élvezni is tudom az életet. Valakinek talán már fent kellene lennie és pizsmognia a konyhában? Valakinek talán reggelit kéne csinálnia nekem, mert megérdemlem? Valakinek talán a rádiót kéne hallgatnia? De süket csönd volt.

A táskámhoz mentem, megnézni a mobilomat. Ma sincs üzenet. Ez bizonyára rekord.

Kimentem a konyhába és bekapcsoltam a kávéfőzőt. Álltam kicsit a rádió előtt, hátha találok ott egy csatornát, de szinte lehetetlen volt befogni egy normális frekvenciát. Csak zúgott és sercegett. Végül kikapcsoltam. Tejhabet akartam készíteni a kávéhoz, de észrevettem, hogy a tej lejárt, így feketén ittam meg. Erősen. Egy régi *Dagens Nyheter*-számban előkerestem a *På Stan*² programjánló rovatot, és lapozgattam a reklámok között. Minden nagyon unalmasnak tűnt.

Mikor már az elejétől a végéig átlapoztam anélkül, hogy bármi érdekeset találtam volna benne, fölvettem egy régi joggingnadrágot meg egy kötött pulcsit, és elmentem sétálni. A feljárón lefelé menet vettem észre, hogy a nadrágnak nincsenek zsebei. Így, gondoltam, a kezemben kell tartanom a kulcsomót.

Elég gyorsan elhagytam a szomszéd házat, kiértem a Svanstigenre, és nem tudtam

eldönteni, merre menjek. Lendületesen haladtam tovább az utcán, de kezdtem magam kicsit kényelmetlenül érezni a kötött pulcsiban és abban az elnyútt joggingnadrágban. Ronda. Csak most láttam, mennyire rondán öltöztem fel. A szomszédok azt hitték, meghülyültem. Megmarkoltam a kulcsaimat, és elhatároztam, hogy az erdei úton megyek haza. Felkapaszkodtam a cserjésben, átmásztam a dombon a házak udvarai mögött, gallyak és kövek között lépdeltem, mire végre kibukkantam a saját pázsitomnál. Egy kis fűbuckánál rosszul léptem, és éreztem, ahogy a lábfejem rendellenesen kicsavarodik. Biztosan fel fog dagadni, gondoltam magamban.

A régi napóránál álltam meg, láttam, hogy besüppedt. Messziről látszott, hogy ferde. Eltűnődtem, vajon hány órát mutathat.

Amint előkerestem a kulcsot és kinyitottam a veranda ajtaját, észrevettem, hogy a kezem csíkos lett a kulcsoktól.

Miután bementem, rögtön arra gondoltam, hogy felhívom Karint. De nem vele akartam beszélni. Régen volt már az, hogy beszélni akartam vele. Untam a szerepet, amit rám osztott. Vajon Karin akarta vagy én, hogy valaki mással találkozzam?

A mosógép centrifugája elindult. Hallottam, hogyan gyorsul föl odabent a fürdőszobában. Amikor lejárt, teljes csend lett a házban. Füleltem valami nesz után. Semmi nem hallatszott. Újra eszembe jutott, hogy talán föl kéne hívnom anyut.

Leültem a tévé elé és hosszú percekig bámultam a sötét képernyőt. Végül bekapcsoltam. Egy gyerekprogram ment. Harisnyás Pippi, Tommy és Annika úgy tettek, mintha hajótörést szenvedtek volna. Miközben Pippi buzgón tett-vett, és Tommy meg Annika nagy szemekkel nézte, éreztem, ahogy az első könnycsepp lassan legördül az arcomon. Másodperceken belül már hangosan bömböltem összekuporodva a kanapén, eláztatva a távirányítót. Letörölgettem a pulcsim ujjával, hogy ne essen baja, és az asztalra tettem.

– Palackpostát kell küldenünk! – mondta Pippi. – Írjátok ezt: „Két napja tubák nélkül sínylődünk ezen a szigeten.”

¹ Skandináv fogyókúrás ital. (A szerk.)

² A városban (svéd).

Fölálltam és hoztam egy füzetet. Visszaültem a kanapéra, lehalkítottam a tévét. „Barát nélkül ebben a házban”, próbálgattam. Ideoda lapoztam. Alig akadt tiszta lap. A legkülönbözőbb megfogalmazások villantak fel, mind ugyanazzal a céllal íródott: „Vásárolj! Vásárolj még többet!”

A füzet végén volt pár üres oldal. „Szia”, írtam. Ránéztem a betűkre. Máshogy néztek ki. Mintha valaki más írta volna le őket. Áthúztam, és azt írtam alá: „Cél nélkül az életben sínylődöm ezen a helyen.” Kitéptem a lapot és felütöttem egy új oldalt. Azt írtam:

Nélküled.

Szépen nézett ki. Hirtelen elnevettem magam. Folytattam.

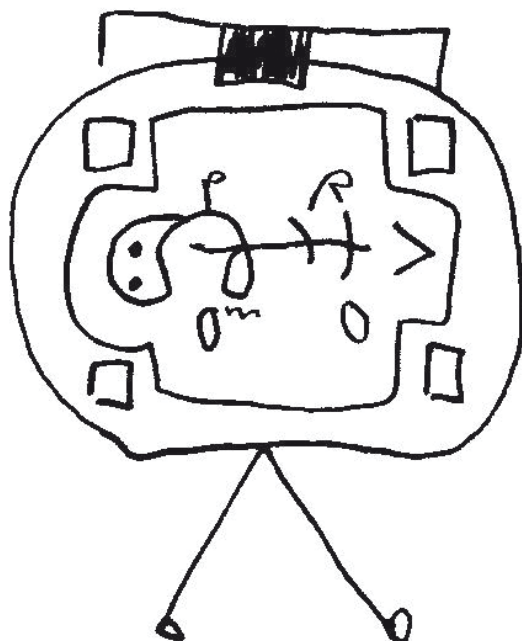
Nélküled.

Ki vagy te?

Egy ideig csak ültem, ezt a két sort bámultam. Újszerűnek éreztem.

Felálltam, a lábamba belenyilallt a fájdalom. Kisántikáltam az előszobába, ahol előkerestem a telefonkönyvet. Letettem az asztalra, és találmra fölcsaptam. Becsuktam a szemem, az ujjamat végighúztam az oldalon, háromig számoltam. Pont két név között álltam meg. Jan Larsson, Tunnelvägen, Solletunában, és Jan Larsson, Högbergsgatan, Stockholm. Lábujjhegyen le-föl hintáztam, háromszor egymás után. Aztán kiválasztottam azt a Jan Larssont, amelyik szerintem jobban hangzott, és ráírtam a nevét meg a címét egy borítékra. Bementem a dolgozószobába, csakhamar találtam egy bélyeget. Felragasztottam és a konyhaasztalra tettem a levelet.

Énekelni támadt kedvem. Körbe-körbe bicegtem a házban, féllábon énekeltem és táncoltam. Egyszer csak bevillant, hogy a kocsí még mindig abban a garázsban áll a Sankt Eriksplanon. Fölkaptam egy ruhát, amit már vagy két éve nem hordtam, taxit hívtam és tíz percig ácsorogtam a konyhaasztalon heverő borítékot fixírozva. Amikor megjött a taxi, úgy döntöttem, még otthagynom. Egyelőre.

Olyan érzéssel mentem el otthonról, mintha egy ölelésből bújtam volna ki, és csak amikor beültem a taxiba és elmagyaráztam, hova kell menni, a kocsí pedig lassan kigurult az udvarról, akkor értettem meg, melyikünk volt az, aki döntött. Hátradőltem a kellemsen hűvös bőrülésben, kiélveztem a gondolatot. Azután előrehajoltam a sofőrhez, hogy megmondjam, meggondoltam magam. Inkább az Åhlens áruháznál tegyen le.

Megérkeztünk, fizettem, majd bementem a főbejárton, ahol óriási volt a tömeg. Továbbmentem, föl a mozgólépcsőn, nem igazán a vásárlás vágya hajtott, inkább az a határozott érzés, hogy bármi megtörténhet.

Az első emeleten nekimentem valakinek. Megfordultam, és láttam, hogy a miniszter asszony az. Egymásra mosolyogtunk. Valahogy teljesen más volt, mint az a figura, akit a képeken lát az ember. Gyorsan felé villantottam egy mosolyt. Ő visszamosolygott. Ugyanarra a ruhaosztályra mentünk. Lódörögtem, végigtapogattam egy csomó ruhadarabot. Észrevettem, hogy a miniszter asszony engem néz, és én tétován kutattam ujjaimmal a vállfák közt. Találtam egy hozzám illő blúzt, és a pillantásától kísérve felpróbáltam. Szépnek éreztem magamat. Bólintott. Olyan volt, mintha régóta ismernénk egymást. A miniszter asszony és én.

Eltűnődtem, hol is állok politikailag.

MURÁNYI Eszter fordítása